

Tidligere NATO-militæranalytiker som whistleblower i forbindelse med Vestens fortælling om invasionen i Ukraine

af

Jacques Baud, efterretnings- og sikkerhedskonsulent, tidligere militæranalytiker i NATO

France's Intelligence Research Center

FØRSTE DEL:

På vej mod krig

Jeg har i årevis fra Mali til Afghanistan arbejdet for fred og jeg risikerede at miste livet på grund af dette. Dette er derfor ikke et spørgsmål om at retfærdiggøre krigen, men om at forstå, hvad der førte os til den. Jeg bemærker, at de "eksperter", der på TV skiftes til at analysere situationen, baserer sig på tvivlsomme oplysninger. Disse eksperter er mestendels de, der forvandler hypoteser til fakta. På den måde formår vi ikke længere at forstå, hvad der sker. Det er sådan, man skaber panik.

Problemet er ikke så meget, hvem der har ret i denne konflikt. I stedet er problemet, hvordan vores ledere træffer deres beslutninger.

Lad os prøve at undersøge konfliktens rødder. Det starter med dem, der de sidste otte år har talt med os om "separatister" eller "uafhængighed" fra og for Donbass. Denne udlægning er forkert. Folkeafstemningerne i de to selvudråbte republikker Donetsk og Lugansk i maj 2014 handlede ikke om "uafhængighed" (независимость), som nogle skrupelløse journalister hævdede. I stedet handlede det om selvstyre eller autonomi (самостоятельность). Udtrykket "pro-russisk" antyder, at Rusland var part i konflikten, hvilket ikke var tilfældet. Udtrykket "russisktalende" ville have været mere ærligt. Desuden blev disse folkeafstemninger gennemført mod Vladimir Putins råd.

Faktisk forsøgte disse republikker ikke at forlade Ukraine. Det man stemte om, var en statut om selvstyre, der gav dem garantier for at man fortsat kunne anvende det russiske sprog som det officielle sprog. Den første retsakt fra den nye regering som følge af afsættelsen af præsident Janukovitj i 2014 var afskaffelsen den 23. februar samme år af Kivalov-Kolesnichenko-loven fra 2012, der sikrede russisk som et officielt sprog. Havde kupmagerne været hjemmehørende i Schweiz ville dette være det samme som, at de besluttede, at fransk og italiensk ikke længere ville være officielle sprog i Schweiz.

Denne beslutning forårsagede en storm i den russisktalende befolkning. Loven blev vedtaget i februar 2014, og den resulterede i en voldsom undertrykkelse af de russisktalende regioner (Odessa, Dnepropetrovsk, Kharkov, Lugansk og Donetsk). Som en følge af uroen skete der en militarisering af situationen. Man så et par massakrer (i Odessa og Mariupol, som de vigtigste). I slutningen af sommeren 2014 var der kun de selvudråbte republikker Donetsk og Lugansk tilbage.

En for stiv og fast doktrinær tilgang til disse manøvrer på dette stadium ledte til at de ukrainske stabe lod fjenden lide uden at det lykkedes at slå igennem. En undersøgelse af kampenes forløb i 2014-2016 i Donbass viser, at den ukrainske generalstab systematisk og mekanisk anvendte de samme operationelle planer. Imidlertid var den krig, autonomisterne førte dengang meget tæt på det, vi også observerede i Sahel - Omfattende mobile operationer udført med let materiel. Med en fleksibel og mindre doktrinær tilgang var oprørerne i stand til at udnytte de ukrainske styrkers inerti til at lægge dem i baghold dem gentagne gange.

I 2014 var jeg i NATO, ansvarlig for kampen mod spredning af håndvåben, og vi forsøgte at finde russiske våbenleverancer til oprørerne med henblik på at undersøge om Moskva var involveret. De oplysninger, vi modtog, kom praktisk talt alle fra den polske efterretningstjeneste. Oplysningerne kunne ikke afstemmes med oplysningerne fra OSCE. På trods af de temmeligt grove påstande observerede vi ikke nogen levering af våben og materialer fra russisk militær.

Oprørerne var bevæbnede takket være afhoppere fra russisktalende ukrainske enheder, der havde valgt at gå over til oprørerne. Og efterhånden som de ukrainske fiaskoer blev mere tydelige, svulmede hele tank-, artilleri- eller antiluftskytobataljoner op i autonomisternes rækker. Det var det, der drev ukrainerne til at forpligte sig på Minsk-aftalerne.

Men lige efter underskrivelsen af Minsk 1-aftalerne iværksatte Ukraines præsident Petro Porosjenko en omfattende anti-terroroperation (АТО/Антитерористична операція) vendt mod Donbass. På grund af dårlig rådgivning fra NATO-officerer led ukrainerne et knusende nederlag ved Debaltsevo, som tvang dem til at forpligte sig på Minsk 2-aftalerne ...

Det er her vigtigt at minde om, at Minskaftalerne 1 (september 2014) og Minsk 2 (februar 2015) hverken indeholdt bestemmelser om republikkernes adskillelse eller uafhængighed. I stedet handlede det om deres ret til selvstyre inden for rammerne af Ukraine. De, der har nærlæst [aftalerne](#) (det er meget, meget, få, der har det), vil opdage, at man skrev, at republikkernes status skulle forhandles mellem Kiev og republikkernes repræsentanter for en intern løsning i Ukraine.

Derfor har Rusland siden 2014 systematisk krævet, at aftalerne blev efterlevet, mens Rusland også nægtede at være part i forhandlingerne, fordi man mente, at dette var et internt Ukrainsk anliggende. På den anden side forsøgte Vestlige repræsentanter bag Minskaftalerne – ledet af Frankrig – systematisk at erstatte Minsk-aftalerne med "Normandi-formatet", som bragte russere og ukrainere ansigt til ansigt. Lad os imidlertid huske, at der ikke var russiske tropper i Donbass før 23.-24. februar 2022. Derfor har [OSCE-observatører](#) aldrig observeret det mindste spor af russiske enheder, der opererede i Donbass. Amerikanske efterretninger offentliggjort af [Washington Post](#) den 3. december 2021, viste ikke tilstedeværelsen af russiske tropper i Donbass.

I oktober 2015 tilstod Vasyli Hrytsak, direktør for [den ukrainske sikkerhedstjeneste \(SBU\)](#), at kun 56 russiske soldater var blevet observeret i Donbass. Dette svarede nogenlunde til situationen i Bosnien i 90'erne, hvor schweizerne skulle kæmpe i weekenderne, eller franskmændene, der skulle kæmpe i Ukraine.

Den ukrainske hær var i en sørgelig tilstand. I oktober 2018, efter fire års krig, sagde [Ukraines øverste militære anklager Anatoly Matios](#), at Ukraine havde mistet 2.700 mand i Donbass: 891 pga. sygdom, 318 pga. trafikulykker, 177 pga. andre ulykker, 175 pga. forgiftning (alkohol, narkotika), 172 pga. skødesløs håndtering af våben, 101 pga. brud på sikkerhedsreglerne, 228 pga. mord og 615 pga. selvmord.

Faktisk er hæren destabiliseret som følge af korrupsion, og den nyder ikke længere befolkningens støtte. Ifølge [en rapport fra det britiske indenrigsministerium](#), da reservister blev indkaldt i marts-april 2014, [dukkede 70% ikke op](#) til den første session, 80% af de indkaldte dukkede ikke op til den anden, 90% til den tredje og 95% til den fjerde. I oktober/november 2017 dukkede 70 % af dem, man foretog en telefonisk appel til under tilbagekaldskampagnen "Efterår 2017" ikke op. Denne andel omfatter ikke [selvmord](#) og [deserteringer](#) (ofte til fordel for autonomisterne), som når op på 30% af arbejdsstyrken i ATO-zonen. Unge ukrainere nægter at kæmpe i Donbass og foretrækker i stedet at emigrere, hvilket også forklarer, i det mindste delvist, Ukraines demografiske underskud.

Det ukrainske forsvarsministerium henvendte sig derefter til NATO med en anmodning om, at man herfra skulle hjælpe med at gøre det mere attraktivt at slutte sig til de væbnede styrker. Efter allerede at have arbejdet på lignende projekter inden for rammerne af De Forenede Nationer blev jeg af NATO bedt om at deltage i et program, der havde til formål at genoprette de ukrainske væbnede styrkers image. Men det var en langvarig proces, og ukrainerne ville gerne rejse væk hurtigt.

For at kompensere for manglen på soldater tyede den ukrainske regering således til paramilitære militser. De består i det væsentlige af udenlandske lejesoldater, ofte højreekstremistiske aktivister. Fra 2020 udgør de paramilitære styrker omkring 40% af Ukraines hær eller ifølge [Reuters](#) omkring 102.000 mand. Disse militser er bevæbnet, finansieret og trænet af USA, Storbritannien, Canada og Frankrig. Der er mere end 19 nationaliteter bag militserne – heriblandt schweizere.

Vestlige lande har derfor klart etableret og støttet [ukrainske højreekstremmilitser](#). I oktober 2021 råbte [Jerusalem Post](#) vagt i gevær ved at fordømme [Centuria-projektet](#). Disse militser har opereret i Donbass siden 2014 med vestlig støtte. Selvom man kan sætte spørgsmålstegn ved brugen af ordet "nazist", er det faktum, at disse militser er voldelige, de formidler en kvalmende ideologi og de er voldsomt antisemitiske. [Deres antisemitisme er mere kulturel end politisk](#), hvorfor adjektivet "nazist" ikke rigtig er passende. Deres had til jøden kommer fra den store hungersnød i årene 1920-1930 i Ukraine, som følge af Stalins konfiskation af afgrøder for at finansiere moderniseringen af Den Røde Hær. Dette folkemord - kendt i Ukraine under navnet [Holodomor](#) (linket min tilføjelse, GW) - blev imidlertid begået af NKVD (forfader til KGB), hvis øverste ledelse hovedsageligt bestod af jøder. Det er derfor, ukrainske ekstremister i dag beder Israel om at undskylde for [kommunismens](#) forbrydelser, som Jerusalem Post rapporterer.

Disse militser, der stammer fra de højreekstremistiske grupper, der ledede Euromaidan-revolutionen i 2014, består af fanatiske og brutale individer. Den mest kendte af disse er Azov-regimentet, hvis emblem er det samme som den 2. SS Das Reich Panzer Division. Denne SS enhed er genstand for virkelig ærbødighed i Ukraine, fordi 2. SS Das Reich Panzer Division "befriede" Kharkov fra Sovjetunionen i 1943, før denne enhed begik Oradour-sur-Glane massakren i 1944 i Frankrig.

Blandt de berømte figurer i Azov-regimentet kunne man finde Roman Protassevich, der blev arresteret i 2021 af de hviderussiske myndigheder efter sagen om Ryanair-fly FR4978. Den 23. maj 2021 var der tale om en MIG 29'er der angiveligt skulle have tvunget et passagerfly til at lande med Putins samtykke. Dette, fordi han ville arrestere Protassevitj, selvom de oplysninger, der dengang var tilgængelige, ikke bekræftede dette scenario på nogen måde.

Men det skal kunne påvises, at præsident Lukasjenko var en bølle og Protassevitj en "journalist" forelsket i demokratiet. En temmelig opbyggelig undersøgelse produceret af en [amerikansk NGO](#) i 2020 betonedes imidlertid Protassevits militante aktiviteter på den yderste højrefløj. Den vestlige sammensværgelse sætter sig derefter i gang og skrupelløse medier "[plejer](#)" hans biografi. Endelig offentliggjorde man [ICAO-rapporten](#) i januar 2022, og den viste, at Hviderusland på trods af nogle procedurefejl handlede i overensstemmelse med de gældende regler. MIG 'en startede 15 minutter efter, at Ryanair-piloten besluttede at lande i Minsk. Så der var ikke noget Hviderusland-komplot og endnu mindre kunne der være tale om Putins rolle i dette. Ah!... Endnu en detalje: Den Protassevitj, der skulle være blevet så [grusomt tortureret](#) af hviderussisk politi, er nu fri. De, der gerne vil korrespondere med ham, kan gå ind på hans Twitter-konto.

Betegnelsen "nazistisk" eller "nynazistisk" påhæftet ukrainske paramilitære enheder betragtes i Vesten som [russisk propaganda](#). Måske; men det mener disse vestlige kilder ikke: [The Times of Israel](#), [Simon Wiesenthal Center](#) eller Counter-terrorism Center på [West Point Academy](#). Men det kan stadig diskuteres, for i 2014 syntes magasinet [Newsweek](#) at forbinde dem med ... Islamisk Stat....Noget af et valg!

Så Vesten støtter og fortsætter med at bevæbne militser, der har gjort sig skyldige i adskillige [forbrydelser mod civilbefolkninger](#) siden 2014 gennem voldtægt, tortur og massakrer. Men mens den schweiziske regering var meget hurtig til at indføre sanktioner mod Rusland, har den ikke vedtaget nogen mod Ukraine, som har slået sin egen befolkning siden 2014. Faktisk har de, der [forsvarer menneskerettigheder i Ukraine](#), længe fordømt disse gruppers handlinger, men de er ikke blevet fulgt af vores regeringer. For i virkeligheden forsøger vi ikke at hjælpe Ukraine, men at bekæmpe Rusland.

Integrationen af disse paramilitære styrker i Nationalgarden blev slet ikke ledsaget af en "afnazificering", som [nogle hævder](#). Blandt de mange eksempler er Azov-regimentets symboler og emblemer finder man disse opbyggende nazi-relikvier:

I 2022 er de ukrainske væbnede styrker, der bekæmper den russiske offensiv, struktureret skematisk:

- Hæren, underlagt Forsvarsministeriet: den består af 3 armékorps og er sammensat af manøvreformationer (kampvogne, tungt artilleri, missiler osv.).

– Nationalgarden, som er afhængig af Indenrigsministeriet og er formuleret i 5 territoriale kommandoer. Nationalgarden er derfor en territorial forsvarsstyrke, som ikke er en del af den ukrainske hær. Det omfatter paramilitære militser, kaldet "frivillige bataljoner" (добровольчі батальйони), også kendt under det famøse navn " gengældelsesbataljoner ", der er sammensat af infanteri. Hovedsageligt uddannet til bykamp, sikrer de nu forsvaret af byer som Kharkov, Mariupol, Odessa, Kiev osv.

PART TWO: THE WAR

Som en tidligere chef i den schweiziske strategiske efterretningstjeneste for Warszawa-pagtens styrker bemærker jeg med vemod – men ikke forbavselse – at vores tjenester ikke længere er i stand til at forstå den militære situation i Ukraine. De selvudnævnte "eksperter", der paraderer hen over vores TV skærme, videregiver utrætteligt de samme oplysninger moduleret af påstanden om, at Rusland – og Vladimir Putin – handler irrationelt. Lad os tage et skridt tilbage.

KRIGSUDBRUDET

Siden november 2021 har amerikanerne konstant "brandet" truslen om en russisk invasion mod Ukraine. Ukrainerne ser dog ikke ud til at være enige. Hvorfor mon?

Vi skal tilbage til den 24. marts 2021. Den dag udstedte Volodymyr Zelensky et [dekret](#) om [generobring af Krim](#), og man begyndte at indsætte sine styrker mod den sydlige del af landet. Samtidig blev der gennemført flere NATO-øvelser mellem Sortehavet og Østersøen ledsaget af [en betydelig stigning i rekognosceringsflyvninger](#) langs den russiske grænse. Rusland gennemførte derefter et par øvelser for at teste sine troppers operationelle beredskab og vise, at man følger situationens udvikling.

Tingene faldt til ro indtil oktober-november med afslutningen af ZAPAD 21-øvelserne, hvis troppebevægelser fortolkes som en forstærkning til en offensiv mod Ukraine. Men selv de ukrainske myndigheder afviser ideen om russiske forberedelser til en krig, og Oleksiy Reznikov, ukrainsk forsvarsminister erklærer, at der ikke har været [nogen ændring](#) på grænsen siden foråret.

I strid med Minskaftalerne gennemfører Ukraine luftoperationer i Donbass ved hjælp af [droner](#), herunder mindst et angreb mod et brændstofdepot i Donetsk i oktober 2021. Den amerikanske presse påpeger dette, men ikke europæerne, og ingen fordømmer disse krænkelser.

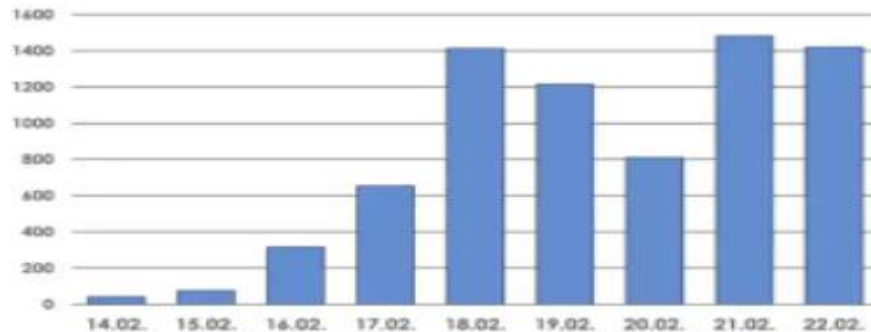
I februar 2022 går det hurtigt med begivenhederne. Under sit besøg i Moskva den 7. februar bekræfter Emmanuel Macron over for Vladimir Putin [sin tilknytning til Minsk-aftalerne](#), som en forpligtelse, han vil gentage efter sin samtale med Volodymyr Zelensky den næste dag. Men den 11. februar, i Berlin, efter 9 timers arbejde, slutter mødet mellem de politiske rådgivere bag lederne af "Normandi-formatet" uden et konkret resultat. [Ukrainerne nægter stadigt og for altid](#) at ville anvende Minsk-aftalerne, tilsyneladende under pres fra USA. Vladimir Putin bemærker derefter, at Macron har givet tomme løfter til ham, og at Vesten, som de har gjort i otte år, ikke er klar til at håndhæve aftalerne.

Ukrainske forberedelser i kontaktzonen fortsætter. Det russiske parlament er foruroliget og beder den 15. februar Vladimir Putin om at anerkende republikkernes uafhængighed, hvilket han nægter.

Den 17. februar [meddeler præsident Joe Biden](#), at Rusland vil angribe Ukraine i de kommende dage. Hvorfra ved han det? Dette er noget af et mysterium... Men som det fremgår af de daglige rapporter fra OSCE-observatører er artilleribeskydningen af befolkningen i Donbass steget dramatisk siden den 16. februar. Naturligvis reagerer og griber hverken medierne, EU, NATO eller nogen vestlig regering ind. Man vil senere sige, at dette er russisk misinformation. Faktisk ser det ud til, at Den Europæiske Union og nogle lande med vilje tilslørede massakren på befolkningen i Donbass vel vidende, at det ville provokere russisk intervention.

Samtidig er der rapporter om sabotagehandlinger i Donbass. Den 18. januar opfanger Donbass-krigere sabotører udstyret med vestligt udstyr der taler polsk. Sabotørerne søger at forårsage kemiske udslip i [Gorlivka](#). De kunne være [CIA lejesoldater](#), ledet eller "rådgivet" af amerikanere og bestående af ukrainske eller europæiske tropper, der skulle udføre sabotageaktioner i Donbass republikkerne.

Number of Explosions in Donbass (19-20 February 2022)

The massive increase in shelling against the population of Donbass on February 16 told the Russians that a major offensive was imminent. This is what led Putin to recognize the independence of the Republics and to consider an intervention under Article 51 of the UN Charter.

(Source: OSCE SMM Daily Reports)

Faktisk ved Joe Biden allerede den 16. februar, at ukrainerne begyndte at beskyde civilbefolkningen i Donbass, hvilket satte Vladimir Putin foran et vanskeligt valg: at hjælpe Donbass militært og skabe et internationalt problem, eller at sidde inaktiv og se på russisktalende fra Donbass der bliver udsat udslettelse.

Hvis han beslutter sig for at gribe ind, kan Vladimir Putin påberåbe sig den internationale forpligtelse til "Responsibility To Protect" (R2P). Men han ved, at uanset dets art eller omfang vil indgrebet udløse en byge af sanktioner. Derfor, uanset om interventionen er begrænset til Donbass, eller om den går videre med Ukraines fremtidige status for at lægge pres på Vesten, vil den pris, der skal betales, være den samme. Det forklarer han i sin tale den 21. februar.

Den dag tiltrådte han dumaens anmodning og anerkendte uafhængigheden af de to republikker Donbass, og i processen underskrev han traktater om venskab og bistand med dem.

De ukrainske artilleribombardementer på befolkningerne i Donbass fortsatte, og den 23. februar anmodede de to republikker om militær hjælp fra Rusland. Den 24. påberåber Vladimir Putin sig artikel 51 i De Forenede Nationers pagt.

Med henblik på at gøre den russiske intervention fuldstændig ulovlig i den vestlige offentligheds øjne tilslører man bevidst det faktum, at krigen faktisk startede den 16. februar. Den ukrainske hær forberedte sig på at angribe Donbass allerede i 2021, som visse russiske og europæiske efterretningstjenester godt var klar over ... Advokaterne vil dømme.....

I sin tale den 24. februar erklærede Vladimir Putin de to mål for sin operation: at "demilitarisere" og "afnazificere" Ukraine. Det er derfor ikke et spørgsmål om at erobre Ukraine, og der er endvidere ikke tale om at man efter al sandsynlighed at dømme vil besætte Ukraine, og der er slet ikke tale om at ødelægge det.

Fra dette øjeblik er operationens synlige forløb begrænset: Russerne har en fremragende operationssikkerhed (OPSEC), og detaljerne i deres planlægning er ikke kendt. Men ret hurtigt gør det operationelle forløb det muligt at forstå, hvordan de strategiske mål blev oversat til den operationelle plan:

Demilitarisering:

- ødelæggelse på jorden af ukrainsk luftfart, luftforsvarssystemer og rekognosceringsaktiver
- neutralisering af kommando- og efterretningsstrukturer (C3I) samt de vigtigste logistikruter i dybden af territoriet
- omringning af størstedelen af den ukrainske hær masserede i den sydøstlige del af landet.

– Afnazificering:

- ødelæggelse eller neutralisering af frivillige bataljoner, der opererer i byerne Odessa, Kharkov og Mariupol, samt i forskellige faciliteter på territoriet.

"DEMILITARISERINGEN"

Den russiske offensiv fortsætter på en meget "klassisk" måde. Først – som israelerne gjorde det i 1967 – med ødelæggelsen på landjorden af luftstyrkerne i de allerførste timer. Derefter er vi vidner til en samtidig progression på flere akser i overensstemmelse med princippet om "strømmende vand": Vi rykker frem, hvor modstanden er svag, og vi forlader byerne (store troppekonzentrationer) til senere. Mod nord besættes Tjernobyl-anlægget omgående for at forhindre sabotagehandlinger. Billederne af ukrainske og russiske soldater, [der i fællesskab](#) bevogter anlægget, vises naturligvis ikke på TV skærmene...

Ideen om, at Rusland forsøger at overtage Kiev, hovedstaden, for at eliminere Zelenskij stammer typisk fra Vesten. Dette var, hvad de gjorde i Afghanistan, Irak, Libyen og hvad de ønskede at [gøre i Syrien](#) med hjælp fra Islamisk Stat. Men Vladimir Putin havde aldrig til hensigt at vælte Zelenskij. Tværtimod søger Rusland at holde ham ved magten ved at presse ham til at forhandle mens Kiev omringes. Han havde hidtil nægtet at gøre noget for at anvende Minsk-aftalerne, men nu ønsker russerne at opnå Ukraines neutralitet.

Mange vestlige kommentatorer undrer sig over, at russerne fortsætter med at søge en forhandlingsløsning, mens de gennemfører militære operationer. Forklaringen ligger gemt i den russiske strategiske opfattelse siden sovjetiske tider. For vesterlændinge begynder krig, når politik ophører. Den russiske tilgang følger imidlertid inspiration fra Clausewitz. Krig er kontinuiteten i politik, og man kan passere flydende fra den ene til den anden, selv under kamp. Dette skaber pres på modstanderen og skubber ham til at forhandle.

Ud fra et operationelt synspunkt var den russiske offensiv et eksempel på dette. I løbet af seks dage beslaglagde russerne et område så stort som Det Forenede Kongerige med en fremskridtshastighed, der var større end den Tysklands værnemagt gennemførte i 1940.

Størstedelen af den ukrainske hær blev indsat i den sydlige del af landet til en større operation mod Donbass. Dette er grunden til, at de russiske styrker var i stand til at omringe den fra begyndelsen mellem Slavjansk, Kramatorsk og Severodonetsk ved et fremstød, der kom fra øst via Kharkov og et andet, der kom fra syd fra Krim. Tropperne i republikkerne Donetsk (DPR) og Lugansk (RPL) afslutter de russiske styrkers handling med et fremstød fra øst.

På nuværende tidspunkt strammer de russiske styrker langsomt løkken, og man er ikke længere under et tidspres. Deres mål om demilitarisering er praktisk taget nået, og de resterende ukrainske styrker har ikke længere en operationel og strategisk kommandostruktur.

Den påståede "gået I stå", som vore "eksperter" tilskriver en dårlig logistik er i virkeligheden konsekvensen af, at man fra russisk side har fastsatte mål. Rusland synes ikke at ville engagere sig i en besættelse af hele det ukrainske territorium. Faktisk ser det snarere ud til, at Rusland forsøger at begrænse sin fremrykning til landets sproglige grænse.

Vores medier taler om vilkårlige bombardementer mod civilbefolkninger, især i Kharkov, og man udsender billeder. Gonzalo Lira, en latinamerikaner, der bor der, præsenterer os dog for en rolig by [den 10. marts](#), og [den 11. marts](#). Det er ganske vist en storby, og man kan ikke se alt, men intet tyder på, at vi er i den totale krig, som vore Vestlige medier kontinuerligt søger at vise os.

Hvad angår republikkerne Donbass, har de "befriet" deres egne territorier og de kæmper i byen Mariupol.

"AFNAZIFICERING"

I byer som Kharkov, Mariupol og Odessa leveres forsvaret af paramilitære militser. De ved, at målet om "afnazificering" primært er rettet mod dem.

For en angriber i et urbaniseret område er civile et problem. Derfor søger Rusland at skabe humanitære korridorer for at tømme byerne for civile og kun forlade militserne for lettere at bekæmpe dem.

Omvendt søger disse militser at holde civile i byerne tilbage for at afskrække den russiske hær fra at komme for at kæmpe der. Derfor er de tilbageholdende med at gennemføre disse korridorer, og de gør alt for at den russiske indsats er forgæves. De kan således bruge civilbefolkningen som "menneskelige skjolde". Videoer, der viser civile, der forsøger at forlade Mariupol blive tævet af krigere fra Azov-regimentet, er naturligvis omhyggeligt censureret bort her.

På Facebook blev Azov-gruppen betragtet i samme kategori som Islamisk Stat, og den er dermed underlagt platformens "politik for farlige personer og organisationer". Det var derfor forbudt at forherlige gruppen, og de "stillinger", der var gunstige for den, blev systematisk forbudt. Men den 24. februar [ændrede Facebook](#) sin politik og tillod indlæg, der var gunstige for militsen. I samme ånd bemyndiger platformen i marts de tidligere østeuropæiske lande til at [tilskynde til mord på russiske soldater og ledere](#) ..... Så meget for de værdier, der inspirerer vores ledere.

Vore medier udbreder et romantisk billede af folkelig modstand. Det er dette billede, der har fået EU til at finansiere fordelingen af våben til civilbefolkningen. Dette er en kriminel handling. I min rolle som doktrinchef for fredsbevarende operationer i FN, arbejdede jeg med spørgsmålet om beskyttelse af civile. Vi så, at vold mod civile fandt sted i meget specifikke sammenhænge. Især, når der er masser af våben, og der ikke er nogen kommandostrukturer.

Nu er det sådan, at disse kommandostrukturer er essensen af en hærs organisation; deres funktion er at sætte brugen af magt i relation til et mål. Ved at bevæbne borgerne på en tilfældig måde, som det er tilfældet i øjeblikket, gør EU dem til kombattanter med de deraf følgende konsekvenser - de bliver potentielle mål. Desuden fører fordelingen af våben uundgåeligt til hævnaktioner i forbindelse med personlige opgør, banditvæsen og handlinger, der er mere dødelige end effektive, fordi kommando og operationelle mål ikke er der. Krig bliver et spørgsmål om følelser. Magt bliver til vold. Dette er, hvad der skete i Tawarga (Libyen) fra 11. til 13. august 2011, hvor 30.000 sorte afrikanere blev massakreret med våben nedkastet ulovligt af Frankrig. [Det britiske Royal Institute for Strategic Studies](#) (RUSI) har bemærket at den slags våbenleverancer ingen værdi har.

Desuden udsætter man sig selv for at blive betragtet som krigsførende ved at levere våben til et land i krig. De russiske angreb den 13. marts 2022 mod Mykolaiv-luftbasen følger [russiske advarsler](#) om, at våbentransporter ville blive behandlet som fjendtlige mål.

EU gentager Det Tredje Riges katastrofale erfaringer i de sidste timer af slaget om Berlin. Krig bør overlades til militæret, og når den ene side har tabt, bør den indrømmes. Og hvis der skal være modstand, skal den nødvendigvis ledes og struktureres. Men vi gør præcis det modsatte: Vi presser borgerne til at gå ud og kæmpe, og samtidig tillader Facebook [opfordringer til mord på russiske soldater og ledere](#). Så meget for de værdier, der inspirerer os.

I nogle efterretningstjenester ses denne uansvarlige beslutning som en måde at bruge den ukrainske befolkning som kanonføde i kampen mod Vladimir Putins Rusland. Denne form for morderisk beslutning måtte overlades til Ursula von der Leyens kollegers bedstefædre. Det ville have været klogere at gå ind i forhandlinger og dermed opnå garantier for civilbefolkningen end at tilføje brændstof til bålet. Det er nemt at være kamplysten med andres blod...

MARIUPOL BARSEL

Det er vigtigt på forhånd at forstå, at det ikke er den ukrainske hær, der sikrer forsvaret af Mariupol, men Azov-militsen, der består af udenlandske lejesoldater og nazister.

I sit resumé af situationen den 7. marts 2022 hedder det i [den russiske FN-mission i New York](#), at "Beboere rapporterer, at de ukrainske væbnede styrker har udvist personalet på Natal Hospital nr. 1 fra byen Mariupol og har installeret en skydestation inde i etablerementet."

Den 8. marts offentliggjorde de uafhængige [russiske medier Lenta.ru](#) vidnesbyrd fra civile fra Mariupol, der sagde, at barselshospitalet blev overtaget af militserne i Azov-regimentet, der jagede de civile patienter ud og truede dem med våben. De bekræfter således udtalelserne fra den russiske ambassadør et par timer tidligere.

Mariupol-hospitalet indtager mht. installation af anti-tank våben og til observation en dominerende stilling. Den 9. marts ramte russiske styrker bygningen. Ifølge [CNN](#) var der 17 sårede, men optagelserne viser ingen tilskadekomne på stedet, og der er ingen beviser for, at de rapporterede tilskadekomne var relateret til dette angreb. Vi taler om børn, men i virkeligheden ser vi intet. Det kan være sandt, men det kan også være falskt ... Hvilket ikke [forhindrer EU's ledere](#) i at se det som en krigsforbrydelse ... Hvilket så på sin side gør det muligt for Zelenskij, lige bagefter, at gøre krav på en flyveforbudszone over Ukraine...

I virkeligheden ved vi ikke præcis, hvad der skete. Men hændelsesforløbet har en tendens til at bekræfte, at de russiske styrker ramte en stilling i Azov-regimentet, og at fødeafdelingen derefter var fri for alle civile.

Problemet er, at de paramilitære militser, der sikrer forsvaret af byer, opmuntres af det internationale samfund til ikke at respektere krigens skikke. Det ser ud til, at ukrainerne har genopført forestillingen om [barselshospitalet i Kuwait City](#) i 1990, der var fuldstændigt iscenesat af firmaet Hill & Knowlton. Denne virksomhed fik udbetalt et beløb på 10,7 millioner dollars for at kunne overbevise FN's Sikkerhedsråd om at gribe ind i Irak i forbindelse med Operation Desert Shield/Storm.

Vestlige politikere har accepteret angreb mod civile i Donbass i otte år uden at vedtage sanktioner mod den ukrainske regering. Vi er for længst gået ind i en dynamik, hvor vestlige politikere er blevet enige om at ofre folkeretten for deres mål [om at svække Rusland](#).

DEL TRE: KONKLUSIONER

Som tidligere efterretningseksperter er det første, der slår mig, det totale fravær af vestlige efterretningstjenester der kunne præsentere situationen som den foregik over et år. I Schweiz er tjenesterne [blevet kritiseret](#) for ikke at have givet et korrekt billede af situationen. Faktisk ser det ud til, at tjenesterne over hele den vestlige verden er blevet overvældet af politikerne. Problemet er, at det er politikerne, der bestemmer. Selv verdens bedste efterretningstjeneste er ubrugelig, hvis beslutningstagere ikke lytter til den. Det var det, der skete under denne krise.

Når det er sagt, mens nogle efterretningstjenester havde et meget præcist og rationelt billede af situationen, havde andre tydeligvis det samme billede som det, der blev formidlet af vores medier. I denne krise spillede tjenesterne fra landene i det "nye Europa" en vigtig rolle. Problemet er, at jeg af erfaring fandt ud af, at de var ekstremt dårlige på det analytiske niveau. De besidder ikke den intellektuelle og politiske uafhængighed, der er nødvendig for at give en præcis situationsbeskrivelse med en militær "kvalitet". Det er bedre at have disse som fjender end som venner.

Dernæst ser det ud til, at politikere i nogle europæiske lande bevidst har ignoreret deres tjenester for at reagere ideologisk på situationen. Derfor har denne krise været irrationel fra starten. Det vil blive bemærket, at alle de dokumenter, der er blevet præsenteret for offentligheden under denne krise, er blevet præsenteret af politikere på grundlag af kommercielle kilder...

Nogle vestlige politikere ønskede tydeligvis, at der skulle være en konflikt. I USA var de angrebsscenarier, som Anthony Blinken præsenterede for Sikkerhedsrådet, kun frugten af fantasien hos et "[Tiger Team](#)", der arbejdede for ham. Han gjorde præcis som Donald Rumsfeld i 2002, som dermed "omgik" CIA og andre efterretningstjenester, der var langt mindre selvsikre om irakiske kemiske våben.

Den dramatiske udvikling, vi er vidne til i dag, har årsager, vi kendte til, men nægtede at se:

- på det strategiske plan udvidelsen af NATO (som vi ikke har behandlet her)
- på politisk plan Den vestlige afvisning af at gennemføre Minskaftalerne;
- og på det operationelle plan de fortsatte og gentagne angreb på civilbefolkningen i Donbass i årevis og den dramatiske stigning i slutningen af februar 2022.

Med andre ord kan vi naturligvis beklage og fordømme det russiske angreb. Men vi (det vil sige: USA, Frankrig og EU) har skabt betingelserne for, at en konflikt kan bryde ud. Vi viser medfølelse med det ukrainske folk og de [to millioner flygtninge](#). Det er godt. Men hvis vi havde haft en smule medfølelse med det samme antal flygtninge fra de [ukrainske befolkninger i Donbass](#), der blev massakreret af deres egen regering, og som har måttet flygte til Rusland i over otte år, ville intet af dette sandsynligvis være sket.

Hvorvidt udtrykket "folkedrab" gælder for de overgreb, som befolkningerne i Donbass har været udsat for, er et åbent spørgsmål. Dette udtryk er generelt forbeholdt større sager (Holocaust osv.), Men definitionen i folkedrabskonventionen er sandsynligvis bred nok til at dække begrebet folkedrab ....Advokater vil sætte pris på dette.

Det er klart, at denne konflikt har ført os ind i et hysteri. Sanktioner synes at være blevet det foretrukne redskab i vores udenrigspolitik. Hvis vi havde insisteret på, at Ukraine skulle respektere Minskaftalerne, som vi forhandlede og godkendte, ville intet af dette være sket. Fordømmelsen af Vladimir Putin er også vores. Der er ingen mening i at klynke når det er et faktum, at vi skulle have handlet tidsnok. Men hverken Emmanuel Macron (som garant og som medlem af FN's Sikkerhedsråd), Olaf Scholz eller Volodymyr Zelenskij har overholdt deres forpligtelser. I sidste ende er det virkelige nederlag forbeholdt dem, der ikke har nogen stemme.

Den Europæiske Union var ude af stand til at fremme gennemførelsen af Minskaftalerne, tværtimod reagerede den ikke, da Ukraine bombarderede sin egen befolkning i Donbass. Havde EU gjort dette, ville Vladimir Putin ikke have haft behov for at reagere. Uden det nødvendige diplomati udmærkede EU sig ved at give næring til konflikten. Den 27. februar indvilliger den ukrainske regering i [at indlede forhandlinger](#) med Rusland. Men få timer senere stemte EU et budget på [450 millioner euro](#) med henblik på at levere våben til Ukraine, hvilket hældte benzin på bålet. Derfra føler ukrainerne, at de ikke behøver at nå til enighed. Modstanden fra Azov-militserne i Mariupol vil endda forårsage en yderligere forhøjelse på [500 millioner euro](#) til våben.

I Ukraine elimineredes de, der går ind for en forhandlingsløsning, med velsignelse fra vestlige lande. Dette er tilfældet med Denis Kireyev, en af de ukrainske forhandlere, der [blev myrdet den 5. marts](#) af den ukrainske efterretningstjeneste (SBU), fordi han angiveligt skulle have været for gunstigt, stemt overfor Rusland. Han blev betragtet som en forræder. Den samme skæbne er forbeholdt Dmitry Demyanenko, tidligere vicechef for SBU's hoveddirektorat for Kiev og dens region. Han blev [myrdet den 10. marts](#), fordi han var for en aftale med Rusland. Han blev dræbt af Mirotvoret's-militsen ("Peacemaker"). Denne milits er forbundet med Mirotvoret's hjemmeside, der viser "Ukraines fjender" med deres personlige data, adresse og telefonnumre, så de kan [blive chikaneret eller endda myrdet](#). At dette er en strafbar praksis i mange lande, men [ikke i Ukraine](#) er iøjnefaldende.

Til sidst vil prisen være for høj, men Vladimir Putin vil sandsynligvis nå de mål, han satte for sig selv. Vestens bånd til Beijing er størknet. Kina fremstår som mægler i konflikten, mens Schweiz kommer ind på listen over fjender af Rusland. Amerikanerne må bede Venezuela og Iran om olie for at komme ud af det

energiddvande, som de har sat sig selv i. Juan Guaido forlader hermed scenen definitivt, og USA må ynkeligt omstøde sanktioner, man har pålagt sine fjender.

Vestlige ministre, der søger den russiske økonomis kollaps og [det russiske folks lidelser](#), står ikke i vejen for at man opfordrer til [et attentat på Putin](#). Dette viser, at vore ledere ikke er bedre end dem, vi hader. At sanktionere russiske atleter fra de para-olympiske lege eller at boykotte russiske kunstnere har absolut intet at gøre med en kamp mod Putin.

Derfor anerkender vi ikke, at Rusland er et demokrati, fordi vi mener, at det russiske folk er ansvarligt for krigen. Hvis ikke det er tilfældet, hvorfor forsøger vi så at straffe en hel befolkning for en enkelt persons skyld? Husk, at kollektiv afstraffelse er forbudt i Genève-konventionerne ...

Hvis vi var så knyttet til freden og Ukraine, hvorfor opfordrede vi så ikke til, at Ukraine i højere grad skulle respektere de aftaler, som landet underskrev, og som medlemmerne af Sikkerhedsrådet godkendte?

Mediernes integritet måles på deres vilje til at arbejde i henhold til München-chartret. Det var lykkedes dem at udbrede [hadet til kineserne](#) under Covid-krisen, og mediernes polariserede budskaber fører til de samme effekter [mod russerne](#). Journalistik fjerner sig mere og mere fra professionalisme for at blive militant ...

Som Goethe sagde: " Jo større lyset er, jo mørkere er skyggen ". Jo mere sanktionerne mod Rusland er overdrevne, jo mere fremhæver de tilfælde, hvor vi ikke har gjort noget, tilfældene af vores racisme og vores servilitet. Hvorfor har ingen vestlig politiker reageret på angrebene mod civilbefolkningen i Donbass i otte år?

Når alt kommer til alt, hvad gør konflikten i Ukraine mere uacceptabel end krigen i Irak, Afghanistan eller Libyen? Hvilke sanktioner har vi vedtaget mod dem, der bevidst har løjet for det internationale samfund for at kunne gennemføre uretfærdige, uberettigede og morderiske krige? Forsøgte vi at fordømme det amerikanske folk, der havde løjet for os før krigen i Irak? Har vi overhovedet vedtaget en enkelt sanktion mod de lande, virksomheder eller politikere, der giver næring til [konflikten i Yemen](#), der betragtes som den "vørste humanitære katastrofe i verden"? Har vi sanktioneret de lande i Den Europæiske Union, der udøver den mest usle tortur på deres territorium til gavn for USA?

At stille spørgsmålet er at besvare det... og svaret er ikke glørværdigt.

Om Jacques Baud

Jacques Baud er tidligere oberst i generalstaben, tidligere medlem af den schweiziske strategiske efterretningstjeneste, specialist i østeuropæiske lande. Han blev uddannet i de amerikanske og britiske efterretningstjenester. Han var doktrinchef for FN's fredsoperationer. Han er FN-ekspert i retsstatsprincippet og sikkerhedsinstitutioner og designede og ledede den første flerdimensionelle FN-efterretningstjeneste i Sudan. Han arbejdede for Den Afrikanske Union og var ansvarlig for kampen mod spredning af håndvåben i NATO i 5 år. Han var involveret i samtaler med top russiske militær- og efterretningsembedsmænd lige efter Sovjetunionens fald. Inden for NATO fulgte han den ukrainske krise i 2014 og deltog derefter i bistandsprogrammer til Ukraine. Han er forfatter til flere bøger om efterretninger, krig og terrorisme.